

Οι αγορασταί ἐγίνοντο ὁσημέραι σπανιώτεροι—ἀλλ' ὁ μυρεψὸς ἔμενεν ἀδιαπτῶτως κεκυφώς ἐπὶ τοῦ ἔργου του, νέας ποθῶν ἐντυπώσεις, νέας σταγόνας τῶν διυλισμένων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων ἐπιζητῶν.

Ὁ κωδωνίσκος τοῦ ἀρτοποιεῖου ἐκρούετο ὁλονὲν ζωιδέστερον ἤκούοντο ἕως ἐπάνω τὰ παζαρέματα τῶν ἀγοραστῶν, τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ῥιπτόμενον χρῆμα, ἡ φαιδρὰ φλυαρία τῶν ζυμωτῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν, οἱ γέλωτες τῶν παιδιῶν, ὁ βαρὺς κρότος τῶν φορτηγῶν ἀμαξίων. Ποικίλος θόρυβος καὶ ζωὴ... Μέχρι βαθείας νυκτὸς διήρκει ἡ ὄχλοδὴ ἐκείνη, ἔπειτα κατέπαυε ἡ δύνατο δέ τις ν' ἀκούσῃ πῶς ἐκαθαρίζετο καὶ ἀνήπτετο ὁ φούρνος, πῶς ἐφουρνίζοντο καὶ ἐξεφουρνίζοντο τὰ ψωμιά. Ἐπειτα ἐπήρξατο πλήρης σιωπῆ· ἀλλὰ μετὰ δύο ὥρας, πρὸ τῆς χαραυγῆς, ἤρχιζεν ἐκ νέου ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὰς νύκτας ἐκείνας ὁ μυρεψὸς ἐκάθητο μόνος ἐπὶ τοῦ ἄνω πατώματος, κύπτων ἐνώπιον βιβλίων, ἐμπροσθεν ἀνθρώπων ἐξωτικῆς βλαστήσεως, πρὸ διαφόρων οὐσιῶν εἰς σῆψιν περιελθουσῶν, ἐξ ὧν δι' εὐφῶν ἀναλύσεων ἢ συνδυασμῶν ἐξῆγε τὴν ἐν αὐτοῖς λαυθάνουσαν ἢ ὑπνοῦσαν ψυχὴν τῆς εὐδαιας.

Κατὰ τὰς νύκτας ἐκείνας ἤκουεν, ἐν τῇ σιωπῇ τῇ βαθείᾳ, ἀντηχοῦν ἐκ τῆς σκάφης τὸ θαυμάσιον ἄσμα τοῦ Ψωμιοῦ. «Εἶμαι τὸ μάννα τῶν πτωχῶν, ἡ ἀγία Κοινωνία ἡ δίδουσα ζωὴν εἰς τοὺς βεβαρημένους καὶ τοὺς κουρασμένους ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἐκαστον ψιχίον μου εἶνε ἱερόν· εἶνε ἰδρὸς τοῦ ἐργάτου, εἶνε δάκρυον τῶν ὀρφανῶν. Ἐμβάλλω ζωὴν, διότι εἶμαι ζωὴ, ἀναρῶμαι ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς, κρατύνομαι καὶ αὐξάνω, ἀποπνέω ὁσμήν μητρὸς· εἶμαι σὰρξ καὶ γάλα· ἐντὸς μου εὐρίσκονται τὰ φωσφορικά ἔμβρυα διὰ τὸν ἐγκέφαλον τὸν διανοούμενον ἀλλὰ καὶ τὰ μυϊκὰ κύτταρα διὰ τὴν χεῖρα τοῦ ἐργάτου. Εἶμαι τὸ μάννα τῶν πτωχῶν, ἡ ἀγία Κοινωνία ἡ δίδουσα ζωὴν εἰς τοὺς βεβαρημένους καὶ κουρασμένους ἐκ τῆς ἐργασίας».

Ὁ μυρεψὸς ἤκουε τὸ παράδοξον ἄσμα, καὶ μεγάλαι σταγόνες δακρύων κατέβρεχον τὰς ὠχράς, ἰσχνὰς παρειάς του. Ἐκ δὲ τῆς καρδίας του ἀνῆλθε μεγάλη προσευχὴ πρὸς τὸν οὐρανόν·

— ὦ Θεέ μου, πόσον εὐτυχῆς εἶνε ὅσοι εἰμποροῦν νὰ κάμνουν τὸν κόσμον εὐτυχῆ μετὰ κατὰ κοινὸν καὶ συνειθισμένον· καὶ ὅμως σ' εὐχαριστῶ ὅτι δὲν μ' ἔκαμες ψωμῶν ὅπως αὐτὸν ἐδῶ κάτω, ὅτι μοῦ ἔδωκες νὰ πῶ τὸ ὅπιον τῶν ἐκλεκτῶν, ἔστω ἀκόμη καὶ μεθυσίαν τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔθηκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐξέβαλε δύο μεταλλικὰ κεράτια, τὰ ἐξύγισεν εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἐψιθύρισε μεθ' ὀδύνην μειδιάμα·

— Εἶνε ὦρα νὰ πάγω ν' ἀγοράσω ψωμί!

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

A. Π. Κ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ¹

Καὶ ἀποκαμωμένος, καταϊδρωμένος, ἀκούμπισεν ἀγκομαχῶντας στὴν κουραστὴν παραιτῶντας τὴν τσάγκρα. Ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα ἀντήχησε σπαραχτικὴ ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του:

— Κουκουβάου!...κουκουβάου, βάου!..

Τὸ ἀναθεματισμένο πουλί τόσον ὥρα ἦταν χωμένο στὸ ξάρτι κ' ἐμεῖς εἰδηση δὲν εἴχαμε. Στὴ φωνὴ εὐθὺς ἐτινάχτηκεν ὀρθὸς ὁ καπετάνιος, σὰν ξαφνισμένο ἄλογο, ἄδραξε τὴν τσάγκρα καὶ τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ ἀγριοφώναξε:

— Στὸ τιμόνι, Μπαρμπατρίμη! στὸ τιμόνι κι' ἀπάνου του!...

Ἀφήσαμε ὅλοι τὰ πανιά ὅπως ἦσαν κ' ἐπῆρε καθένας τὴ θέση του. Ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος μετὰ μιὰ τιμονιά ἐγύρισε τὴ γολέτα ἀπὸ τὴν Ἐρημόμηλο κατὰ τὰ Γερακούνια. Ἦταν ἐπικίνδυνον τὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰτ' ἔχει ρέμματα ὀρμητικὰ κ' εὐκολὰ ἤμπορεῖ νὰ σὲ ξεπέσει. Ἐρημόμηλο ξεπέσης Γερακούνια καταντᾶς, ἔλεγαν οἱ παλαιοί. Ἀλλὰ ὁ Μπαρμπατρίμης εἶχε στιβαρὸ κ' ἐπιδέξιο χεῖρι· ὅταν ἐχούφτανε τὸ τιμόνι λαχτάρα τὸ ἔπιανε· εἶχε καὶ μάτι δυνατὸ ποῦ ἤμποροῦσε τριῶν ἡμερῶν πούλια νὰ διακρίνῃ. Ὡστε δὲν εἴχαμε φόβο καὶ μετὰ πανιὰ γεμάτα ἀρχίσαμε πάλι τὸν τρελλὸν ἀγῶνα.

Ἡμαστέ ὅμως ὅλοι ἀφανισμένοι ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴ ζάλη. Ἐπιάσθηκα, θυμοῦμαι, τὰ λαίμοτραχλά μου ἀπὸ τὸ γύρισμα, καὶ οἱ φλέβες ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὸ πετσί χονδρὲς σὰν ἔμπολα· κατάντησε νὰ μὴν ἤμπορῶ νὰ στρίψω τὸ κεφάλι ζερβοδέξα ἀλλ' ἔστριφτα καὶ τὸ κορμὶ μαζί σὰν τὸ μονοκόκκαλο λύκο. Ἀπάνω στὰ νεφρὰ ἐνόμιζα πῶς ἤμουν ζωσμένος μετὰ μολύβια καὶ τὰ καλαμποπόδαρά μου ἔτρεμαν σὰν τοῦ ἀλόγου ποῦ τὸ πιάνει τὸ ριό του. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μιὰ πανάδα ἐπενοῦσε μπροστά στὰ μάτια μου κ' ἕνας πόνος φριχτὸς σὰν σιδεροστέφανο ἔζωνε τὸ μέτωπό μου καὶ μ' ἔπιανε ζάλη ποῦ ἔλεγα τότε θὰ πέσω ἀπὸ τὰ πόδια μου.

Καὶ τὸ πουλί τὸ πλᾶνον δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ πάψῃ τὸ παιγνίδι του. Μαῦρο σὰν χοῦφτα γῶμα, συμμαζωμένο ἐπετοῦσε στὸν ὠχρὸν αἰθέρα, ἀργὰ ἀργὰ λὲς κ' ἐφρόντιζε νὰ μὴ τὸ χάσουμε ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ τότε ἔκανε γύρους στὴ γολέτα, τότε ἐχαμηλοπετοῦσε κ' ἐπέραν σὰν σαίτα ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ πανιά κ' ἐχάωνε μέσα στὴς στραλιέρες κ' ἐκαθαλίκευε τὸν τρίγχο κ' ἐδιάβαινε κάτω ἀπὸ τὰ κουρτελατσίνια κ' ἐκαθόταν στὸν ἔξω φλόκο· κ' ἔξαφνα μετὰ φωνὴς καὶ σφεροκοπήματα ἐπηδοῦσε στὴ γολέτα, ἐκατέβαινε στὸ φλίς, ἐρροβολοῦσε στὴ μπούμα καὶ ἀποκεῖ ρίχνοντας ἄλλη φωνή, ἀφινόταν

στὸν κούφιον ἀέρα κ' ἐξανάρχιζε τὸ ἴδιο παιγνίδι του, τὸ αἰώνιο κλωθογύρισμά του.

— Πίσω μου, διάολε!... ἔλεγε σταυροκοπούμενος ὁ μαυροκαπετάνιος, κατὰ-πληκτος ἀπ' αὐτὰ του τὰ κινήματα.

— Μωρὲ τὸ κεφάλι μου κόβω, καπετάνιε πῶς δὲν εἶνε πουλί αὐτὸς ὁ πειρασμός· εἶπε μιὰ στιγμὴ ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος· πιάσε, λέω, τὴν τσάγκρα μετὰ τὸ ζερβὶ νὰ μὴ στὴν πάρη... Δὲν ἀκοῦς μιὰ ὦρα τότε τὸ σκυλί πῶς γρινιάζει.

Ἀληθινὰ ὁ Πιστὸς ὁ σκύλος μας, πεσμένος στὴν πλῶρη, συμμαζωμένος λὲς κ' ἐφρόντιζε νὰ γίνῃ ὅσο τὸ δυνατόν ἐλάχιστος, μετὰ τὴν οὐρὰ κρυμμένη στὰ σκέλια, τὸ κεφάλι ριγμένο ἀπάνω στὰ μπροστινά του πόδια, τ' αὐτιά κρεμασμένα, ἀνοίγοσφαλοῦσε τὰ μάτια του κ' ἐγρινιάζε μὴ τολμῶντας ν' ἀλυχτήσῃ ἀπὸ τὴν παρουσία κακοῦ φαντάσματος. Ἐνας μετὰ τὸν ἄλλον ἄρχισε νὰ μᾶς πιάνῃ κ' ἐμᾶς τρομάρα καὶ ἀρχίσαμε τὰ σταυροκοπίματα, ἄλλος φιλόνας τὸ φυλαχτὸ του, ἄλλος πέρνοντας στὴν τσέπη του κερὶ τοῦ Ἐπιτάφιου καὶ ἄλλος λέγοντας μέσα του θρησκευτικὰ τροπάρια. Ὁ διάβολος συχνὰ κάνει τέτοια παιγνίδια στὰ καρδιά. Ὁ καπετάνιος καθὼς εἶδεν ἔτσι τὸ σκυλί ἐσταυροκοπήθηκε κ' ἔπιανε μετὰ τὸ ζερβὶ τοῦ χέρι τὸ σκαντάλι.

Τέλος ἦρθε μιὰ στιγμὴ ποῦ εἶπαμε πῶς ἐτελείωσαν πιά τὰ βάσανά μας. Ἡ κουκουβάγια κουρασμένη φαίνεται, ἄρχισε ν' ἀργοπετᾶ τότε καὶ νὰ χαμηλώνῃ κ' ἔξαφνα ἐβρόντησε χάμου στὸ κατὰστρωμα.

— Βάρ' τῆς· ἐφανάξαμε ὅλοι ὁμόφωνοι.

Ἄλλ' ὥστε νὰ ξαμώσῃ ὁ καπετάνιος, διάργυρος ἐγάθηκεν ἀπὸ μπροστά μας ὁ πειρασμός. Ὁ καπετάν Κρεμύδας ἄρχισε νὰ τὰ βάνῃ μ' ἐμᾶς καὶ νὰ μᾶς βρίζῃ πῶς δὲν τοῦ μιλήσαμε ἐγκαίρως. Ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα βλέπω τὸν Μπαρμπατρίμη νὰ παραιτῆ τὸ δοιάκι· καὶ ἀρκουδιζόντας νὰ πλησιάζῃ στὸν καπετάνιο καὶ μετὰ χερονομίες νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ σχοινὶ τῆς μεσαντῆς στραλιέρας τὸ πουλί.

— Βάρ' τῆς!

Μπάμ! ἀντήχησε στὸν ἠσυχον αἰθέρα καὶ καπνὸς μετὰ σκάγια καὶ στουπιὰ ἔπεσε τετραπανωτὰ στὰ πανιά, σὰν νὰ τὰ ἔδερνεν ἄδρῳ γαλάζι. Ἀλλὰ σύνωρα μετὰ τὴν νουφειὰ ἕνας ἄλλος χτύπος συκρατητὸς ἀντήχησεν, ὅπως ὅταν πέφτει δένδρο συκλαδοκορμόρριζο κ' ἐπέσαμε ὅλοι στὸ κατὰστρωμα προύμιτα.

Ὁ διάβολος ἔκαμε τὸ σκοπὸ του. Μιὰ στιγμὴ ποῦ παράτησεν ὁ ναύκληρος τὸ τιμόνι, μᾶς ἄρπαξε τὸ ρέμμα στὰ κλωθογυρίσματά του, μᾶς ἐσπρωξε ἀπάνω στὰ Γερακούνια καὶ ἡ δούλια μας γολέτα ἀνοίξε στὰ δύο σὰν καρδί. Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴ θαυμῆ ἐρημία τοῦ νησιοῦ, ἀνέβηκε γιὰ τελευταία φορά, πιδ ἄγρια καὶ πιδ αἰμοτοπήχτρα ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας, κραυγὴ νικητήριος συφορᾶς καὶ δακρύων.

— Κουκουβάου!...κουκουβάου, βάου!..

— Ἄχ, μ' ἔχασες πειρασμέ!... ἐβρου-

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 69.

γήθηκεν ὁ καπετάνιος τραβώντας τὰ μαλλιά του.

Ἄλλ' ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος ἔτρεξε χαρούμενος καὶ τοῦ βούλωσε τὸ στόμα.

—Φτύσ' στὸν κόρφο σου! τοῦ λέγει βιαστικά· φτύσ' στὸν κόρφο σου καὶ μὴ βαργούμας τὸ Θεό! . . . Νὰ ποῦ ξεδιάλυσε ἡ κακοσημαδιά· κάλλιο στὸ καράβι παρά στὸ σπίτι.

Ὁ καπετάν Κρεμύδας ἐγύρισε καὶ τὸν κύτταξε ἄφωνος, ἄλαλος. Ἦρθεν ἑξαφνα μπροστά του ἡ θλιθερὴ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπως ἦταν ὅταν τὸ ἄφησε μετὰ τὴ γυναϊκά του κλιναρομένη νὰ χαροπαλεύῃ· νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ φωτεινὰ καὶ ὑγρά μάτια νὰ τὸν ζητᾶ καὶ κάτω τὰ παιδιὰ του νὰ σέρνονται καὶ νὰ κλαίει μόνα κ' ἔρημα. Καὶ ὁ μαυροκαπετάνιος πέφτοντας μετὰ λυγμούς καὶ δάκρυα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπαρμπατρίμου.

—Ναί· εἶπε μετὰ φωνὴ μισοσβυσμένη, λὲς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσῃ οὐτ' αὐτὸς ὁ ἴδιος· δόξα νᾶχῃ ὁ Θεός. Κάλλιο στὸ καράβι παρά στὸ σπίτι. . .

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μανρικίου Γιοκάι.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Καὶ ὅλοι ἦσαν λυπημένοι, καὶ ὅλοι ἔφερον βαθύχρῳμα ἐνδύματα. Ὁ γαμβρὸς ἔκλαιεν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα τοῦ πατρὸς εἶχον πλέον ἐξαντληθῆ. Δύο συγγενεῖς ὑπέβασταζον τὴν ἀτυχῆ Ἔρτσαν. Ἐνηγκαλίσθη τόσο ἰσχυρῶς τὸ φέρετρον τῆς ἀδελφῆς τῆς, ὅταν ἠθέλησαν νὰ τὸ καταβιβάσουν εἰς τὸν τάφον, ὥστε ἐδέχθη νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἐκεῖθεν διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ περιέμεινε τὴν ἐπάνοδον τῶν συγγενῶν τῆς. Τῇ ἐφαινετο ὅτι καὶ ἡ Ἰλόνκα ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ ὅταν εἶδεν εἰσερχομένους τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν Βαρτζαῖ μόνους, ἡ λύπη τῆς ὑπῆρξε τόσο ἰσχυρά, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ὁ Βαρτζαῖ τὴν ἀνήγειρε καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν μεταβιβάσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς.

«Κράτησέ την — τῷ εἶπεν ὁ γέρον Πέτκη, — τώρα πλέον δὲν ἔχω παρ' αὐτὸ τὸ παιδί! Ἄς λάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ ἄς εἶνε εὐτυχῆς».

Ὁ Βαρτζαῖ ἐπεριποιήθη τὴν νεάνίδα, ἐπικινδύνως ἀσθενῆ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας καὶ δὲν ἀπῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, παρά μόνον ἀφ' οὗ ἡ Ἔρτσα ἀνέρωσεν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ γέρω Πέτκη, νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του Ἔρτσαν εἰς τὸν Βαρτζαῖ, δὲν ἔμεινε μυστικὴ διὰ κανένα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ τὸ ἔτος τοῦ πένθους.

Καὶ τὸ ἔτος παρήλθε βραδέως, παρέχον ὁλοὲν εἰς τὸν Πέτκη τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του

μετὰ καλλίτερον καὶ ἐντιμώτερον ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Βαρτζαῖ.

Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ πένθους, ἐώρτασαν τοὺς γάμους.

Ὁ Βαρτζαῖ ἐπῆρε μαζί του τὴν νεάνίδα, τὴν ὁποῖαν ὑπερηγάπα καὶ ἡ εὐτυχία τῶν νέων ἐπέχυσεν ὀλίγον βάλσαμον ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ γηραιοῦ πατρὸς.

Τὸ ὄνειρον τῆς Ἔρτσας ἐγένεε πραγματικότης.

Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς ἐπραγματοποιήθη καὶ τὸ ὄνειρον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

*

Νεαρὸς τις ποιμὴν ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τοῦ Ζάμου τὴν νύκτα καθ' ἣν θορυβώδης ἐωρτάζετο ὁ γάμος τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ Πέτκη.

Εἶχε σταματήσῃ καὶ ἤναψε πῦρ ἀπὸ κλάδους ἐλάτης. Ὁχρότατος, ρεμβώδης,

προσῆλου τὰ ὄμματα ἐπὶ τῆς πυρᾶς, χωρὶς νὰ τὴν βλέπῃ. Ἐκάθητο παρά τὴν ὄχθην, ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖον ὁ ποταμὸς εἶχεν ἐκρίζωσει καὶ ἀφήσει κατόπιν ἐκεῖ. Τὸ πρόσωπον τοῦ ποιμένος ἦτο εὐμορφον καὶ λευκόν. Ἡ μαύρη του κόμη ἐπιπτεν εἰς βοστρύχους ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀπλῆ δὲ καὶ πτωχικὴ ἦτο ἡ περιβολή του. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐβλέπε τις τὴν αἴγλην τῆς ἐμπνεύσεως, τὴν ὁποῖαν εἰς μάτην ἐπικαλεῖται πολλάκις ὁ στιχοποιὸς καὶ ἡ ὁποῖα, εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, ψιθυρίζει ἰδέας ὑψηλὰς παρὰ τὸ οὐς ἀνθρώπων τινῶν, τοὺς ὁποῖους εὖνοσι ὁ Θεός. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ προνομιούχοι ψάλλουν σχεδὸν ἀσυνειδήτως καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀνεπιτήδευτοι αὐτῶν μελωδίαί φέρουν δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὰς ἀκούουν.

Πέριξ τοῦ ποιμένος τὰ πάντα ἐκοιμῶντο: οἱ ποιμένες, τὰ ποιμνία, ἡ φύσις ὀλόκληρος ἦτο βυθισμένη εἰς ὑπνον βαθύν· μόνος ὁ νεανίας ἠγρύπνει καὶ ἐπαίξει μετὰ τὸν αὐλὸν του ἄσματα, τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν τῷ εἶχε διδάξει, καὶ τὰ ἐπαίξεν ὡς ἐν ὄνειρῳ, σχεδὸν χωρὶς νὰ το ἐννοῇ.

Ἐνίοτε ἡ μελωδία ἔπαυεν, ἀλλὰ τότε ἡ ἡχώ τὴν ἐπανελάμβανε τρυφερωτέραν καὶ γλυκυτέραν.

Ὁ ποιμὴν δὲν παίξει πλέον, παρατηρεῖ ἐν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον παρασύρει ὁ ποταμὸς. Τὸ ὕδωρ περιδινεῖται, τὸ ἀντικείμενον στρέφεται, στρέφεται καὶ ἐξαίφνης τὸ ρεῦμα ἀποθέτει ἐν ἀνθρώπινον σῶμα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Μετὰ τὴν κλίτσαν τοῦ ὁ ποιμὴν ἔλκει τὸ πτώμα πρὸς ἑαυτὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν δύνανται νὰ πιστεύσουν τοιοῦτον θαῦμα. Παρθένον ὠραίαν, ὠραιότεραν ἀπὸ ὅλας ὅσας εἶχεν ἴδει κατ' ὄναρ, εἶχεν ἐκβάσει ὁ ποταμὸς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος εἶνε κλειστοί, τὰ μαῦρά της μαλλιά σκεπάζουν τὸ στῆθος τῆς καὶ τὸ σῶμα τῆς εἶνε παγωμένον.

Ὁ νεαρὸς ποιμὴν ἀνέλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ πτώμα καὶ ἠκολούθησε μετ' αὐτοῦ τὴν ὄχθην. Ἐξύπνησε τοὺς συντρόφους του καὶ τῇ βοήθειᾳ αὐτῶν ἐξήπλωσε τὴν νεκρὰν ἐπάνω εἰς μίαν κάπαν.

«Δυστυχισμένο κορίτσι — ἐψιθύρισαν οἱ ποιμένες περίλυποι — νάποθάνῃ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του!»

Ὁ νέος ἐγονυπέτησε παρά τὴν νεκρὰν. Προσεπάθει νὰ θερμάνῃ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τῆς παρθένου καὶ κατεφίλει τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς διαπαντὸς κεκλεισμένους, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἰδικὴν του ζωὴν δι' ἐνὸς τῶν φιλημάτων ἐκείνων.

«Πηγαίνετε νὰ μου ἐτοιμάσετε ἐν φορεῖον — εἶπεν εἰς τοὺς ἄλλους ποιμένας, — θὰ πάρω μαζί μου αὐτὸ τὸ κορίτσι εἰς τὰ βουνὰ. Ἡ μητέρα μου ζεῦρει γιὰ τὴν ποῦ θὰ τὴν ἐξυπνήσουν.»

—Τὸ κορίτσι εἶνε πεθαμένο — εἶπον οἱ ποιμένες.

— Δὲν θέλω νὰ το πιστεύσω· εἶνε τόσον ὠραία! Ἰδέτε τὴν λιγὰκι: αὐτὸ τὸ εὐμορφὸ πρόσωπον, αὐτὰ τὰ κάτασπρα χερράκια, νὰ τα φάγῃ ἔτσι γρήγορα τὸ χῶμα! Ἄ, ὄχι, ὄχι, ἐλάτε, γρήγορα ἕνα φορεῖον! Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη ζωὴ εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα· τὰ δάκτυλα εἶνε ἀκόμη μαλακά. Πόσοι καὶ πόσοι ποῦ τοὺς ἐλέγαμεν πεθαμένους, δὲν ἐξανάζησαν! Προσευχηθῆτε στὸ δρόμο, προσευχηθῆτε στὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας καὶ θὰ ζήσῃ.

— Εἶνε πεθαμένη, εἶπον οἱ ποιμένες.

Ἀπεμακρύνθησαν, κατεσκευάσαν ἐν φορεῖον καὶ προσηυχῆθησαν πρὸ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Παναγίας.

Ὁ ποιμὴν ἔμεινε μόνος.

«Ἄν εἶνε πεθαμένη — ἐσκέφθη — θὰ τὴν πάρω μαζί μου καὶ θὰ τὴν θάψω κάτω ἀπὸ τὸ δενδρολίθανον εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον θὰ τὴν ἔχω πάντα πλησίον μου».

Μετ' ὀλίγον οἱ ποιμένες ἐπανῆλθον φέροντες τὸ φορεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐξήπλωσαν τὴν νεάνίδα. Τὴν ἔφεραν οὕτω μακρὰν, ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ ποιμένος. Ἡ μήτηρ του ἰάτρευε τὰς ἀσθενείας μετὰ παντοσείδεις βοτάνας καὶ ρίζας. Ἐφθασαν περὶ τὰ ἐξημερώματα. Ἡ γράϊα ἦλθεν εἰς προῦπάντησιν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἔφερον ἐπὶ τοῦ φορεῖου.

¹ Ἴδε σελ. 70.